

Щастливото яйце.

Приказка.

(Гледай цвѣтната картинка).

I.

Едно време живѣли въ гората едни бедни хорица. Тѣ имали осемъ деца, та не се зарадвали много-много, когато имъ се родило на старини още едно момче... А и никой не искалъ да стане кръстникъ на новороденото. Всѣки си мислѣлъ:

— Ако умратъ родителитѣ, детето ще остане на моитѣ грижи.

Бащата помислилъ, помислилъ, па си рекълъ:

— Ще взема детето, ще го отнеса въ черква и ще кажа: не можахъ да намѣря кръстникъ. Попътъ нека прави каквото иска. Ако ще нека го кръсти, ако не, да го не кръщава.

Запжтилъ се бащата въ недѣля съ детето къмъ черквата. На пжтя седѣлъ единъ просякъ. Просякътъ помолилъ за милостиня. Бащата го погледналъ и му рекълъ:

— Нѣмамъ какъво да ти дамъ, братко! Паритѣ, които имамъ ще трѣбва да дамъ за кръщение на малкото. Никой не иска да му стане кръстникъ. Ако искашъ да ми направишъ услуга, ела съ мене и кръсти детето.

Просякътъ се зарадвалъ много.

Кръстили детето и отишли у дома. Когато вечерята кръстникътъ се накарналъ да си отива, той извадилъ отъ джеба си една малка кутийка, завита въ дрипички, подалъ я на майката и казалъ:

— Моя подаръкъ на кръщелничето е малъкъ. Но той, може би, ще му донесе щастие... Азъ имахъ една умна леля. Тя разбираще отъ много изкуства, дори правѣше и разтуряше магия. Тя ми даде, предъ смъртта си, това малко яйце и ми рече: „Ако нѣкога ти се случи нѣщо, което никога не си и помислювалъ, можешъ да се раздѣлишъ съ това яйце! И ако бжде дадено на онзи, за когото е предназначено, то може да му донесе голѣмо щастие. Но пази яйцето като очитѣ си, защото черуп-